

# Cartea Urantia

---

<< [Capitolul 9](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 11](#) >>

---

## Capitolul 10

### Trinitatea paradisului

10:0.1 (108.1) TRINITATEA Paradisiacă a Deităților eterne îi ușurează Tatălui scăparea de absolutismul personalității. Trinitatea asociază perfect expresia nelimitată a voinței infinite personale a lui Dumnezeu cu absolutitatea Deității. Fiul Etern și feluriții Fii de origine divină, împreună cu Autorul Comun și cu copiii acestuia din univers, îi îngăduie efectiv Tatălui să se elibereze de limitări care altfel ar fi inerente primordialității, perfecțiunii, invarianței, eternității, universalității, absolutității și infinității sale.

10:0.2 (108.2) Trinitatea Paradisului asigură în mod eficient deplina expresie și perfecta revelație a naturii eterne a Deității. Fiii Staționari ai Trinității prilejuiesc în același mod o revelație deplină și perfectă a dreptății divine. Trinitatea este unitatea Deității, și această unitate se sprijină veșnic pe temeliile absolute ale unității divine a celor trei personalități originare, coordonate și coexistente: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul.

10:0.3 (108.3)

Plecând de la situația prezentă pe cercul eternității, și privind în urmă în trecutul nesfârșit, noi nu putem descoperi decât o singură inevitabilitate ineluctabilă în chestiunile universului, iar aceasta este Trinitatea Paradisului. Socotesc că Trinitatea era inevitabilă. După cum văd eu trecutul, prezentul și viitorul timpului, consider că nimic altceva din tot universul universurilor nu a fost inevitabil. Prezentul univers principal, văzut în retrospectivă sau în perspectivă, este de neînchipuit fără Trinitate. Ținând seama de Trinitatea Paradisului, putem admite alternative sau chiar și multiple moduri de a face toate lucrurile, însă, fără Trinitatea Tatălui, a Fiului și a Spiritului, noi suntem incapabili să concepem cum ar fi putut reuși Infinitul o personalizare triplă și coordonată în fața unității absolute a Deității. Nici un alt concept al creației nu se ridică la înălțimea statutului Trinității, în care desăvârșirea absolutității inerente unității Deității este îmbinată cu plenitudinea eliberării voluntare inerente triplei personalizări a Deității.

## **1. Prima Sursă-Centru care se distribuie pe sine**

10:1.1 (108.4)

S-ar părea că Tatăl a inițiat în veșnicia trecutului o politică de profundă distribuie de sine. În natura generoasă, iubitoare și prietenoasă a Tatălui Universal există ceva care îl determină să nu își rezerve pentru sine însuși decât exercițiul

puterilor și al autorității pe care le socotește aparent imposibil de delegat sau de conferit.

10:1.2 (108.5) Tatăl Universal s-a despuat constant de fiecare parte a sa pe care se putea conferi oricărui alt Creator sau oricărei alte creaturi. El a delegat Fiilor săi divini și inteligențelor lor asociate toate puterile și întreaga autoritate care puteau fi delegate. El a transferat efectiv Fiilor săi Suverani, în universurile lor respective, toate prerogativele autorității administrative care erau transferabile. În treburile unui univers local, el a făcut pe fiecare Fiu Creator Suveran tot de perfect, de competent și de plin de autoritate pe cât este Fiul Etern în universul central și originar. Cu demnitatea și sanctitatea pe care le comportă posedarea unei personalități, el a împărțit, a dăruit efectiv tot ce avea el însuși, toate atributele sale, toate lucrurile de care se putea dispensa, în orice fel, în toate locurile, în favoarea tuturor persoanelor, și aceasta în toate universurile, în afară de cel al lăcașului său central.

10:1.3 (109.1) Personalitatea divină nu este egocentrată. Distribuirea de sine și împărtășirea personalității caracterizează individualitatea liberului arbitru divin. Creaturile aspiră la asocierea cu alte creaturi personale; Creatorii sunt incitați să împărtășească divinitatea cu copiii universului lor; personalitatea Infinitului este revelată în calitate de Tată Universal împărtășind realitatea ființei și egalitatea sinelui cu două personalități coordonate, Fiul Etern și Autorul Comun.

10:1.4 (109.2)

Pentru a dobândi o oarecare cunoaștere a personalității Tatălui și a atributelor sale divine, noi depindem întotdeauna de revelațiile Fiului Etern. În realitate, atunci când s-a îndeplinit actul comun de creație, când a Treia Persoană a Trinității s-a ivit în existență ca personalitate și a dus la îndeplinire conceptele conjugate ale părinților ei divini, Tatăl a încetat să existe în calitate de personalitate lipsită de atribute. Odată cu venirea în existență a Autorului Comun și cu materializarea nucleului central al creației, au avut loc anumite schimbări pe vecie. Dumnezeu s-a dăruit ca personalitate absolută Fiului său Etern. Acesta este modul în care Tatăl a oferit „personalitatea infinității” unicului său Fiu născut, astfel încât amândoi conferă „personalitatea asociată” a uniunii lor eterne Spiritului Infinit.

10:1.5 (109.3)

Din aceste motive, și pentru alte motive care depășesc capacitatea conceptuală a minții finite, creaturilor umane le este extrem de dificil să înțeleagă infinitatea personalității paterne a lui Dumnezeu altfel decât sub aspectul în care ea este universal revelată în Fiul Etern, iar odată cu Fiul ea este universal activă în Spiritul Infinit.

10:1.6 (109.4)

Din moment ce Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vizitează lumile evolutive, și uneori chiar și locuiesc sub înfățișarea trupească muritoare și din moment ce aceste revărsări le dau muritorilor posibilitatea să cunoască efectiv ceva din natura și din caracterul personalității divine, creaturile sferelor planetare trebuie deci să-și îndrepte atenția spre revărsările acestor Fii ai Paradisului pentru a

obține informații sigure și demne de încredere despre Tată, despre Fiu și despre Spirit.

## 2. Personalizarea deității

10:2.1 (109.5) Prin tehnica trinitizării, Tatăl se despoaie de personalitatea spirituală lipsită de calificative care este Fiul însă, făcând acest lucru, el se constituie drept Tată al acestui Fiu, și astfel intră în posesia capacității nelimitate de a deveni Tatăl divin al tuturor creaturilor volitive inteligente create ulterior, sau exteriorizate, sau aparținând altor tipuri personalizate. Ca *personalitate absolută și necalificată*, Tatăl nu poate acționa decât prin Fiu și cu el; însă, ca *Tată personal*, el continuă să confere personalitatea sub multitudinea diversă a diferitelor nivele de creaturi volitive inteligente, și el menține pentru totdeauna relații personale de asociere plină de iubire cu această vastă familie de copii ai universului.

10:2.2 (109.6) După ce Tatăl a dăruit personalității Fiului propria-i sa plenitudine, și când acest act de dăruire de sine este desăvârșit și perfect, partenerii eterni fac apel la natură și la puterea infinită care există astfel în uniunea Tată-Fiu și răspândesc astfel împreună aceste calități și atribute care constituie tot o altă ființă ca ei înșiși; iar această personalitate asociată, Spiritul Infinit, completează personalizarea existențială a Deității.

10:2.3 (110.1)

Fiul este indispensabil paternității lui Dumnezeu.

Spiritul este indispensabil fraternității celei de-a Doua și celei de-a Treia Persoane. Sunt necesare minim trei persoane pentru a forma un grup social, însă acesta este cea mai palidă din toată mulțimea de rațiuni de a crede în inevitabilitatea Autorului Comun.

10:2.4 (110.2)

Prima Sursă-Centru este infinita *personalitate-tată*, personalitatea-sursă nelimitată. Fiul Etern este *absolutul-personalitate* lipsit de orice calitate, această ființă divină care reprezintă, peste timp și peste eternitate, revelația perfectă a naturii personale a lui Dumnezeu. Spiritul Infinit este *personalitatea comună*, unica consecință personală a veșnicei uniunii Tată-Fiu.

10:2.5 (110.3)

Personalitatea Primei Surse-Centru este personalitatea infinității minus personalitatea absolută a Fiului Etern. Personalitatea celei de-a Treia Surse-Centru este supraconsecința uniunii dintre personalitatea-Tată eliberată și personalitatea-Fiu absolută.

10:2.6 (110.4)

Tatăl Etern, Fiul Universal și Spiritul Infinit sunt persoane unice. Nici una nu este o copie; fiecare este originală; toate trei sunt unite.

10:2.7 (110.5)

Singur Fiul Etern încearcă plenitudinea divinei relații de personalitate, conștiința filiației lui cu Tatăl și a paternității față de Spirit, precum și a egalității lui divine cu Tatăl-predecesor și Spiritul-asociat. Tatăl cunoaște experiența de a avea un Fiu care este egalul său, însă el nu cunoaște antecedente ancestrale. Fiul Etern are

experiența filiației, recunoaște ascendența personalității, și totodată Fiul este conștient de a fi co-părinte pentru Spiritul Infinit. Spiritul Infinit este conștient de dubla ascendența a personalității, însă nu este părinte pentru o personalitate a unei Deități coordonate. Odată cu Spiritul, ciclul existențial al personalizării Deității este încheiat. Personalitățile primare provenite din a Treia Sursă-Centru sunt existențiale; ele sunt în număr de șapte.

10:2.8 (110.6) De origine eu sunt din Trinitatea Paradisului. Cunosco Trinitatea ca Deitate unificată. Mai știu și că Tatăl, Fiul și Spiritul există și acționează după cele trei capacități ale lor personale definite. Cunosco fără îndoială nu numai că ei acționează în mod personal și colectiv, ci și că ei își coordonează înfăptuirile în variate grupări, astfel încât, în cele din urmă, acționează sub șapte capacități diferite, singure sau mai multe la un loc. Și, cum aceste șapte asocieri epuizează posibilitățile pentru această combinare a divinității, este inevitabil ca realitățile universului să apară în șapte variante de valori, de semnificații și de personalități.

### **3. Cele trei persoane ale deității**

10:3.1 (110.7) Cu toate că nu există decât o singură Deitate, există trei personalizări pozitive și divine ale Deității. În ceea ce privește Ajustorii divini cu care a fost înzestrat omul, Tatăl a spus: „Să facem omul după chipul nostru”. Această referință la acțiuni și la faptele Deității plurale apare de în repetate rânduri prin scrierile de pe

Urantia, demonstrând clar că se recunoaște existența și activitatea celor trei Surse-Centru.

10:3.2 (110.8) Suntem învățați că Tatăl și Fiul întrețin ambii aceleași relații de egalitate cu Tatăl în asocierea Trinității. Fără îndoială că ei fac asta în eternitate și ca Deități, însă, în timp și ca personalități, ei dezvăluie cu siguranță relații de natură foarte variată. Privind din Paradis afară la universuri, aceste relații par într-adevăr foarte asemănătoare însă, atunci când sunt văzute din domeniile spațiului, ele apar ca fiind într-un tot diferit.

10:3.3 (111.1) Fiii divini sunt într-adevăr „Cuvântul lui Dumnezeu,” însă copiii Spiritului sunt cu adevărat „Faptele lui Dumnezeu”. Dumnezeu vorbește prin Fiu și, împreună cu Fiul, el acționează prin Spiritul Infinit, în timp ce, în toate activitățile universului, Fiul și Spiritul sunt minunat de fraterni și lucrează ca doi frați egali, cu admirație și iubire pentru un tată comun onorat și respectat dumnezeiește.

10:3.4 (111.2) Tatăl, Fiul și Spiritul sunt cu siguranță egali în natură și coordonați în existență, însă există diferențe inconfundabile în înfăptuirile lor universale și, când acționează singură, o persoană a Deității este aparent limitată în absolutitatea sa.

10:3.5 (111.3) Înainte de a se fi despuat de bună voie de personalitatea, de puterile și de atributele care constituie Fiul și Spiritul, Tatăl Universal spera să fi fost (din punct de vedere filosofic) o Deitate incalificabilă, absolută și infinită. Însă această teoretică Primă-Sursă Centru fără Fiu nu ar fi putut în nici un sens al cuvântului să fi fost

considerată ca *Tată Universal*; paternitatea nu este reală fără filiație. Mai mult, pentru ca Tatăl să fi fost absolut în sensul total, trebuie ca el, într-un moment îndepărtat în veșnicie, să fii existat singur. Însă nu a existat niciodată o asemenea existență solitară; Fiul și Spiritul sunt amândoi co-eterni cu Tatăl. Prima Sursă-Centru a fost dintotdeauna, și va fi de-a pururea Tatăl Etern al Fiului Originar și, împreună cu Fiul, Străbunul Etern al Spiritului Infinit.

10:3.6 (111.4) Noi observăm că Tatăl s-a despuiat de toate manifestările directe de absolutitate, în afară de paternitatea absolută și de voința absolută. Noi nu știm dacă voința este un atribut inalienabil al Tatălui: putem doar să remarcăm că, de voința sa, el *nu* s-a despuiat. O asemenea infinitate de voință trebuie să fi fost veșnic inerentă Primei Surse-Centru.

10:3.7 (111.5) Conferind absolutitatea de personalitate Fiului Etern, Tatăl Universal se desface din lanțurile absolutismului de personalitate însă, făcând astfel, el face un pas care duce pentru totdeauna la imposibilitatea sa de a acționa singur ca absolut-personalitate. Și, odată cu personalizarea finală a Deității coexistente - Autorul Asociat - apare interdependența trinitară critică a celor trei personalități divine în ce privește funcționarea totală a Deității în absolut.

10:3.8 (111.6) Dumnezeu este Absolutul-Tată al tuturor personalităților din universul universurilor. În mod personal, Tatăl este absolut în libertatea sa de a acționa, însă, în universurile timpului și spațiului, cele făcute, cele în plina facere și cele necreate încă, Tatăl nu este în

mod vădit absolut ca Deitate totală altfel decât în Trinitatea Paradisului.

10:3.9 (111.7) Prima Sursă-Centru operează în afara Havonei, în universurile fenomenale, după cum urmează:

10:3.10 (111.8) 1. În calitate de creator, prin Fiii Creatori, nepoții ei.

10:3.11 (111.9) 2. În calitate de controlor, prin centrul de gravitație al Paradisului.

10:3.12 (111.10) 3. Ca spirit, prin Fiul Etern.

10:3.13 (111.11) 4. Ca minte, prin Creatorul Asociat.

10:3.14 (111.12) 5. Ca Tată, ea menține un contact părintesc cu toate creaturile prin circuitul personalității sale.

10:3.15 (111.13) 6. Ca persoană, ea acționează *direct* în toată creația prin fragmentele sale exclusive - în oameni prin Ajustorii Gândirii

10:3.16 (111.14) 7. Ca Deitate totală, ea acționează numai în Trinitatea Paradisului.

10:3.17 (112.1) Toate aceste renunțări și delegări de jurisdicție din partea Tatălui Universal sunt pe deplin voluntare și auto-impuse. Atotputernicul Tată își asumă cu un anume scop aceste limitări de autoritatea în univers.

10:3.18 (112.2) Fiul Etern pare să acționeze în unitate cu Tatăl în toate aspectele spirituale, mai puțin în manifestările fragmentelor de Dumnezeu și în alte activități prepersonale. Dar el nu este nici prea tare identificat cu activitățile intelectuale ale creaturilor materiale, nici cu activitățile energiei din universurile materiale. În calitate de

absolut, Tatăl operează ca o persoană și numai în domeniul universului spiritual.

10:3.19 (112.3) Spiritul Infinit este uimitor de universal și este incredibil de priceput în toate operațiunile sale. El lucrează în sferele minții, ale materiei și ale spiritului. Autorul Comun reprezintă asocierea Tată-Fiu, însă el acționează și prin sine însuși. El nu este direct interesat nici de gravitația fizică, nici de gravitația spirituală, nici de circuitul personalității, însă participă, mai mult sau mai puțin, la toate celelalte activități din univers. Deși aparent Spiritul Infinit este dependent de trei mijloace de control ale gravitației existențiale și absolute, el pare să exercite trei moduri de supracontrol. Această triplă înzestrare este folosită în multe feluri pentru a transcende și după cât se pare pentru a neutraliza manifestările forțelor și energiilor primare, mergând până la limitele superultime ale absolutității. În anumite situații, aceste supracontroale transcend în mod absolut chiar și manifestările primordiale ale realității cosmice.

## **4. Unitatea trinitară a deității**

10:4.1 (112.4) Dintre toate asocierile absolute, Trinitatea Paradisului (prima trinitate) este unică ca asociere exclusivă de Deitate personală. În raport cu Dumnezeu și cu cei care îl pot cunoaște, Dumnezeu acționează numai ca un Dumnezeu; însă, ca Deitate

absolută, el nu acționează decât în Trinitatea Paradisului și în raport cu totalitatea universului.

10:4.2 (112.5) Deitatea Eternă este perfect unificată; cu toate acestea, există trei persoane ale Deității perfect individualizate. Trinitatea Paradisului face posibilă exprimarea simultană a întregii diversități a trăsăturilor de caracter și a puterilor infinite ale Primei Surse-Centru și ale eternilor săi coordonați și totodată a întregii unități divine a funcțiunilor universale a Deității indivizibile.

10:4.3 (112.6) Trinitatea este o asociere de persoane infinite funcționând în mod impersonal, însă fără a contraveni personalității. Ilustrarea noastră este simplă, grosolană: un tată, un fiu și un nepot ar putea forma o entitate corporativă care ar fi nepersonală, și cu toate acestea supusă voințelor lor personale.

10:4.4 (112.7) Trinitatea Paradisului este *reală*. Ea există ca uniune de Deitate a Tatălui, a Fiului și a Spiritului; și totuși, Tatăl, Fiul sau Spiritul, sau numai câte doi dintre ei, pot acționa în raport cu această aceeași Trinitate a Paradisului. Tatăl, Fiul și Spiritul pot să colaboreze într-un mod ne-trinitar, dar nu ca trei Deități. Ca persoane, ei pot colabora după cum le este voia, însă aceasta nu este Trinitatea.

10:4.5 (112.8) Amintiți-vă neconținut că ceea ce face Spiritul Infinit este funcțiunea Autorului Comun. Atât Tatăl, cât și Fiul funcționează în el, prin el și ca el. Însă n-ar avea rost să încercăm a elucida

misterul Trinității: trei ca unul și în unul, și apoi unul ca doi și acționând pentru doi.

10:4.6 (112.9) Trinitatea este atât de legată de toate treburile din universului încât trebuie să se țină seama de ea în încercările noastre de a explica totalitatea oricărui eveniment cosmic izolat sau a oricărei relații de personalitate. Trinitatea funcționează pe toate nivelele cosmosului, pe când omul muritor este limitat la nivelul finit; de aceea omul trebuie să se mulțumească cu un concept finit al Trinității ca Trinitate.

10:4.7 (113.1) Ca muritori întrupați, voi trebuie să priviți Trinitatea în acord cu iluminarea voastră individuală și în armonie cu reacțiile minții voastre și ale sufletului vostru. Nu puteți să știți decât foarte puține lucruri despre absolutitatea Trinității, însă, pe parcursul ascensiunii voastre către Paradis, veți încerca de nenumărate ori mirarea în fața revelațiilor succesive și a descoperirilor neașteptate ale supremației și ale ultimității Trinității, dacă nu a absolutității.

## 5. Funcțiuni ale Trinității

10:5.1 (113.2) Deitățile personale au însușiri, însă nu prea ar avea relevanță să se vorbească despre Trinitate ca având însușiri. Mai potrivit ar fi să considerăm această asociere de ființe divine ca având *funcțiuni*, cum ar fi administrarea justiției, atitudinile de totalitate, acțiunea coordonată și supracontrolul cosmic. Aceste funcțiuni sunt

active în mod suprem, ultime și (în limitele Deității) absolute în măsura în care se referă la toate relațiile vii ale valorii personalității.

10:5.2 (113.3) Funcțiunile Trinității Paradisului nu sunt pur și simplu suma aparentei înzestrării cu divinitate din partea Tatălui plus acele însușiri specializate unice din existența personală a Fiului și a Spiritului. Rezultatul asocierii trinitare a celor trei Deități ale Paradisului antrenează evoluția, exteriorizarea și deitizarea de noi puteri, semnificații, valori și capacități de revelație, de acțiune și de administrare universale. Asocierile vii, familiile umane, grupurile sociale sau Trinitatea Paradisului nu sporesc prin simple adunări aritmetice. Potențialul grupului depășește întotdeauna cu mult simpla sumă a însușirilor indivizilor care îl compun.

10:5.3 (113.4) Trinitatea menține o atitudine unică în calitatea ei de Trinitate față de universul întreg al trecutului, al prezentului și al viitorului. Iar funcțiunile Trinității pot fi examinate cel mai bine în atitudinea Trinității față de univers. Aceste atitudini sunt simultane și pot fi multiple față de orice situație sau eveniment izolate.

10:5.4 (113.5) 1. *Atitudinea față de finit.* Maxima auto-limitare a Trinității este atitudinea ei față de finit. Trinitatea nu este o persoană, după cum nici Ființa Supremă nu este personalizează exclusivă a Trinității, însă Supremul este cea mai mare apropiere de o focalizare a personalității-putere a acestei Trinități și pe care o pot înțelege creaturile finite. De aceea se vorbește, câteodată, de Trinitatea aflată în raport cu finitul ca de Trinitatea Supremației.

10:5.5 (113.6) 2. *Atitudinea față de Absonit.* Trinitatea Paradisului ia în considerare acele nivele ale existenței care sunt mai mult decât finite

însă mai puțin decât absolute, iar această relație este uneori denumită Trinitatea Ultimității. Nici Ultimul, nici Supremul nu reprezintă total Trinitatea Paradisului, însă, într-un sens restrictiv și pentru nivelele lor respective, fiecare pare să reprezinte Trinitatea aflată în cursul erelor ei prepersonale în care se dezvoltă puterea experiențială.

10:5.6 (113.7)      3. *Atitudinea Absolută* a Trinității Paradisului se raportează la existențe absolute și culminează în acțiunea Deității totale.

10:5.7 (113.8)      Trinitatea Infinită implică acțiunea coordonată a tuturor relațiilor de trinitate ale Primei Surse-Centru - nedeificate precum și deificate - și, de aceea, le este foarte greu personalităților să o priceapă. În contemplarea Trinității ca infinit, nu neglijați cele șapte triunități; prin aceasta se pot evita anumite dificultăți de înțelegere și se pot rezolva parțial anumite paradoxuri.

10:5.8 (114.1)      Totuși, eu nu dispun de un limbaj care să îmi permită să transmit minții umane limitate întregul adevărul și semnificația eternă a Trinității Paradisului, nici natura interasocierii perpetue a acestor trei ființe de o infinitate perfectă.

## **6. Fiii staționari ai trinității**

10:6.1 (114.2)      Orice lege își are originea în Prima Sursă-Centru; *ea este legea*. Administrarea legii spirituale este inerentă celei de-a Doua

Surse-Centru. Revelarea legii, promulgarea și interpretarea statutelor divine, este funcțiunea celei de-a Treia Surse-Centru. Aplicarea legii, justiția, ține de domeniul Trinității Paradisului și ea este îndeplinită de anumiți Fii ai Trinității.

10:6.2 (114.3)      *Justiția este inerentă suveranității universale a Trinității Paradisului, însă bunătatea, îndurarea și adevărul formează slujba universală a personalităților divine a căror uniune în Deitate constituie Trinitatea. Justiția nu este atitudinea Tatălui, a Fiului sau a Spiritului. Dreptatea este atitudinea trinitară a acestor personalități de iubire, de îndurare și de slujire. Nici una dintre Deitățile Paradisului nu asigură de una singură administrarea dreptății. Dreptatea nu este niciodată o atitudine personală, ea este întotdeauna o funcțiune plurală.*

10:6.3 (114.4)      *Mărturia, întemeiată pe echitate (dreptate în armonie cu îndurare) este furnizată de personalitățile celei de-a Treia Surse-Centru, reprezentantele comune ale Tatălui și ale Fiul pe toate domeniile și pentru mintea creaturilor inteligente din toată creația.*

10:6.4 (114.5)      *Judecata, aplicarea finală a dreptății în conformitate cu mărturiilor depuse de personalitățile Spiritului Infinit, este lucrarea Fiilor Staționari ai Trinității; aceste ființe participă la natura trinitară a uniunii Tatălui, Fiului și Spiritului.*

10:6.5 (114.6)      Acest grup de Fii Staționari ai Trinității cuprinde următoarele personalități:

10:6.6 (114.7)      1. Secretele Trinitizate ale Supremației.

- 10:6.7 (114.8) 2. Eternii Zilelor.
- 10:6.8 (114.9) 3. Îmbătrâniții Zilelor.
- 10:6.9 (114.10) 4. Perfecțiunile Zilelor.
- 10:6.10 (114.11) 5. Recenții Zilelor.
- 10:6.11 (114.12) 6. Uniunile Zilelor.
- 10:6.12 (114.13) 7. Fidelii Zilelor.
- 10:6.13 (114.14) 8. Desăvârșitorii de Înțelepciune.
- 10:6.14 (114.15) 9. Consilierii Divini.
- 10:6.15 (114.16) 10. Cenzorii Universali.

10:6.16 (114.17) Se nimerește ca eu să aparțin celui de-al zecelea ordin din grupul acesta, Cenzorii universali; noi suntem copiii celor trei Deități ale Paradisului funcționând ca Trinitate. Aceste ordine nu reprezintă atitudinea Trinității într-un sens universal; ele nu reprezintă această atitudine colectivă a Deității decât în domeniile judecății executive - justiția. Ele au fost anume desemnate de Trinitate exact pentru munca care li s-a încredințat, și reprezintă Trinitatea doar în funcțiunile pentru care ele au fost personalizate.

10:6.17 (115.1) Cei Îmbătrâniți de Zile și asociații lor de origine trinitară împart judecata dreaptă de supremă echitate celor șapte suprauniversuri. În universul central, aceste funcțiuni nu există decât teoretic; echitatea se evidențiază în perfecțiune, iar perfecțiunea Havonei exclude orice posibilitate de disarmonie.

10:6.18 (115.2) Justiția este ideea colectivă asupra dreptății; îndurarea este expresia personală a acesteia. Îndurarea este atitudinea de iubire. Acțiunea legii se caracterizează prin precizie; judecata divină

este sufletul echității, mereu conformându-se justiției Trinității, mereu îndeplinind iubirea divină Tatălui. Când sunt pe deplin percepute și complet înțelese, echitatea Trinității și iubirea plină de îndurare a Tatălui Universal coincid. Însă oamenilor le lipsește această înțelegere deplină a justiției divine. Astfel, în Trinitate, așa este ea văzută de oameni, personalitățile Tatălui, Fiului și Spiritului se ajustează pentru a coordona slujirea iubiri și a legii în universurile experiențiale ale timpului.

## **7. Supracontrolul supremației**

10:7.1 (115.3) Prima, a Doua și a Treia Persoană a Deității sunt egale între ele și toate trei sunt una. „Domnul Dumnezeu nostru este un Dumnezeu unic. Există o perfecțiune a scopului și o unitate de execuție în Trinitatea divină a Deităților eterne. Tatăl, Fiul și Autorul comun sunt cu adevărat și dumnezeiește unul singur. A fost scris, într-adevăr: „Eu sunt primul și tot eu sunt ultimul, și în afară de mine nu mai este nici un alt Dumnezeu.”

10:7.2 (115.4) După felul cum le apar lucrurile muritorilor pe nivelul finit, Trinitatea Paradisului, ca Ființă Supremă, este preocupată numai de totalitate - planetă totală, univers total, supraunivers total, mare univers total. Această atitudine de totalitate există pentru că Trinitatea este totalitatea Deității precum și din multe alte motive.

10:7.3 (115.5)

Ființa Supremă este ceva mai puțin și mai altfel decât Trinitatea ce funcționează în universurile finite; însă, în anumite limite și pe parcursul prezentei ere de incompletă putere-personalizare, această Deitate evolutivă chiar pare să reflecte atitudinea Trinității de Supremație. Tatăl, Fiul și Spiritul nu lucrează personal cu Ființa Supremă, însă, pe parcursul prezentei vârste a universului, ei colaborează cu ea în calitate de Trinitate. Noi înțelegem că ei întrețin o relație asemănătoare și cu Ultimul. Noi facem adesea presupuneri cu privire la ceea ce au să fie relațiile personale între Deitățile Paradisului și Dumnezeuul Suprem când acesta din urmă își va fi încheiat evoluția, dar în realitate nu știm.

10:7.4 (115.6)

Noi nu socotim că supracontrolul Supremației poate să fie în întregime previzibil. Mai mult, această imprevizibilitate pare caracterizată de o anumită nedesăvârșire în dezvoltare, care este fără îndoială o marcă distinctivă a neplenitudinii Supremului și de incompletitudine a reacției finite față de Trinitatea Paradisului.

10:7.5 (115.7)

Mintea umană se poate gândi pe dată la o mie și una de lucruri - evenimente fizice catastrofale, accidente îngrozitoare, dezastre oribile, boli dureroase și flageluri mondiale - și să se întrebe dacă astfel de calamități sunt legate de manevrele necunoscute ale acestei funcționări probabile ale Ființei Supreme. Sincer vorbind, noi nu știm asta; noi nu suntem cu adevărat siguri. Însă, cu scurgerea timpului, noi observăm că aceste situații dificile și mai mult sau mai puțin misterioase se rezolvă *întotdeauna* pentru bunăstarea și progresul universului. Se poate ca împrejurările existenței și vicisitudinile inexplicabile ale trăirii să fie toate întrețesute într-un

model semnificativ de înaltă valoare prin funcțiunea Supremului și prin supracontrolul Trinității.

10:7.6 (116.1) În calitate de fiu al lui Dumnezeu, voi puteți distinge atitudinea personală de iubire a Dumnezeului Tată în toate acțiunile sale. Însă voi nu veți înțelege întotdeauna câte acte universale ale Trinității Paradisului contribuie la binele muritorilor individuali de pe lumile evolutive ale spațiului. Pe parcursul progresului eternității, acțiunile Trinității se vor revela ca pe deplin pline de înțeles și de considerație, însă ele nu le vor apărea întotdeauna ca atare creaturilor timpului.

## **8. Trinitatea dincolo de finit**

10:8.1 (116.2) Multe adevăruri și fapte referitoare la Trinitatea Paradisului pot să fie înțelese, fie și parțial, numai recunoscând o funcțiune care transcende finitul.

10:8.2 (116.3) Ar fi inoportun să discutăm funcțiunile Trinității Ultimității, însă putem dezvălui faptul că Dumnezeu Ultimul este manifestarea Trinității așa cum o înțeleg Transcendentalii. Noi avem tendința să credem că unificarea maestrului univers este actul de exteriorizare al Ultimului și că el reflectă probabil anumite faze, însă nu pe toate, ale supracontrolului absonit al Trinității Paradisului. Ultimul este o manifestare calificată a Trinității în relație cu

absonitul, însă doar în sensul că Supremul reprezintă astfel parțial Trinitatea în raport cu finitul.

10:8.3 (116.4) Tatăl Universal, Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt într-un anumit sens personalitățile constituante ale Deității totale. Uniunea lor în Trinitatea Paradisului și funcțiunea absolută a Trinității este echivalentă cu funcțiunea Deității totale. Și această împlinire a Deității transcende atât finitul cât și absonitul.

10:8.4 (116.5) În timp ce, câte una, nici una dintre persoanele Deității Paradisului nu umple întregul potențial al Deității, colectiv ele o fac toate trei. Trei persoane infinite par a constitui numărul minim de ființe necesare pentru a activa potențialul prepersonal și existențial al Deității totale - Absolutul Deității .

10:8.5 (116.6) Noi îi cunoaștem pe Tatăl Universal, pe Fiul Etern și pe Spiritul Infinit ca persoane, însă eu nu cunosc personal Absolutul Deității. Îl iubesc și venerez pe Dumnezeu Tatăl; respect și onorez Absolutul Deității.

10:8.6 (116.7) Am petrecut odată într-un univers în care un anumit grup de ființe propovăduiau că, în eternitate, finalitarii vor deveni în cele din urmă copii ai Absolutului Deității. Însă refuz să accept această soluție a misterului în care este învăluit viitorul finalitarilor.

10:8.7 (116.8) Corpul Finalității cuprinde, printre alții, pe muritorii timpului și spațiului care au atins perfecțiunea în tot ceea ce ține de voia lui Dumnezeu. În calitate de creaturi și în limitele capacității creaturilor, ei îl cunosc pe deplin și cu adevărat pe Dumnezeu. Găsindu-l astfel pe Dumnezeu ca Tată al tuturor creaturilor, trebuie

ca la un moment dat acești finalitari să înceapă a-l căuta pe Tatăl suprainfinit. Însă această căutare implică faptul că trebuie sesizată natura absonită a atributelor și a caracterului ultim al Tatălui Paradisului. Eternitatea va dezvălui dacă o asemenea împlinire este posibilă, însă noi suntem convinși că, chiar dacă acești finalitari ar sesiza acest atribut ultim al divinității, ar fi probabil incapabili să atingă nivelele supraultime ale Deității absolute.

10:8.8 (116.9) Poate că finalitarii vor atinge parțial Absolutul Deității, însă, chiar și cazul acesta, ei ar rămâne încă în veșnicia eternităților problema Absolutului Universal care va continua să intrige, să mistifice, să deconcerteze și să îi provoace pe finalitari în ascensiunea și în progresul lor. În realitate, noi percepem că insondabilitatea relațiilor cosmice ale Absolutului Universal va tinde să ia proporții pe măsură ce universurile materiale și administrarea lor spirituală vor continua să se extindă.

10:8.9 (117.1) Numai infinitatea îl poate dezvălui pe Tatăl Infinit.

10:8.10 (117.2) [Garantat de un Cenzor Universal acționând prin autoritatea Celor Îmbătrâniți de Zile aflați pe Uversa.]